

- Επειδή ο άνθρωπος μπορεί να

σηκώσει ψηλά τα πόδια του, νομίζει ότι δεν αποτελεί μέρος της γης.

Αν και αναπνέει τον αέρα, ξεχωρίζει τον εαυτό του απ'τα ουράνια (...), αλλά χωρίς να αποτελεί μέρος αυτών των πραγμάτων. Ο θάνατος του πατέρα σου, Νικ, είναι ένα ακόμα βήμα στο χορό της ζωής.

Χωρίς αυτό ο χορός δε θα'ταν ολοκληρωμένος.

Είναι όλα μέρος του χορού, Νικ. Κάθε βράχος, κάθε μώριο, κάθε δέντρο και άνθρωπος και μυρμήγκι...

- Και λακκούβα, τον διέκοψε ο Νικ.

- Ναι. είμαστε όλοι ένα.

- Θυμάσαι το πρώτο πράγμα που μου είπες; Το θυμάσαι; Είπες: "Πού βρίσκομαι"; Το θυμάσαι;

- Ναι. Κι εσύ άκουσες μια φωνή χαμένη, μια φωνή που χρειαζόταν βοήθεια. Βλέπεις, είναι σημαντικό ν'ακούς προσεκτικά. Να κάνεις τον κόπο ν'ακούς τις λακκούβες και τα δέντρα και τα σύννεφα. Τότε συμμετέχεις στο μεγάλο χορό...

απόσπασμα απ'το βιβλίο του John Lowry Lamb "Το τέλος του καλοκαιριού",
εκδ.Πατάκη

Πηγή: aoratigonia.blogspot.gr